

Klinikvit

Jag vet inte vad jag vill.

Jag vill inte vad jag vet. Mina tankar
lämnar slemspår som en mördarsnigel,
tankar som en färgglatt ruskad kulask.

Mina stående ovationer har satt sig
likt en brinnande buddhistmunk.
Och alla här är trovärdigt stendöda,

vi täpper igen gliporna i skrovet med svar
som hindrar sjunkarna från att bottna.

Alla ser fridfulla ut som änder,
dränker de svagare med ett stadigt
nackbett. Vi är lika och vi hatar detta
inom oss. Här där tiden har stannat, är klockan
det enda levande. Detta är de sanitära rummen,
vitmålade, spritade. Piller

uppradade på fat av stål. Nålar

i prydlig ordning. Tofflorna
släpar fram korridoren. Dagsljuset
kommer från ena änden. Där utanför

startar världen om på nytt. Du dras upp
som en gammal moraklocka, och nyckeln
läggs i klockan, glasdörren stängs
och pendlandet i korridoren börjar igen.

Man får inte röra väggarna, bara tofflorna

har rätt att gnugga fram statisk elektricitet
och de brinnande ögonen töms,
göms bakom tung medicin. Ect etc. Långsamt ljus
glider över golvet och nuddar
tofflornas skräck, viker in tårna,

fäller ihop den skrikande varelsen som en utemöbel.

De vita väggarna är grå, min hands skugga
ett blått spöke som klappar ugglor
av snö och värmer sig så gott det går.

Tror någon att jag är här
när jag i verkligheten sover
på en brinnande huvudkudde?
Det är omöjligt att nå änden av korridoren
och dörrarna i väggarna vill inte
slå upp sina ögon idag heller.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Albrektsson med Poeter.se id #43361 innehar upphovsrätten